

МИРОСЛАВ АНТИЋ

Тако замишља́м небо

■ Laguna ■

Copyright © 1985 Мирослав Антић

Copyright © 2013 овог издања, ЛАГУНА



Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Мирослав Антић

ТАКО ЗАМИШЉАМ НЕБО
=====

Дијалози

САДРЖАЈ

ТАКО ЗАМИШЉАМ НЕБО	11
Жеђ	13
ГОРКА ПЕСМА.	15
РОДИТЕЉСКЕ ПЕСМЕ.	29
Како се праве деца	31
Свашта узем.	35
Под старим мостом.	43
Расејана песма.	45
Татина песма.	55
Чаробна песма.	61
Слутња	73
Неповратна песма	75
Романса.	81
Самоћа	83
Договор.	85
УХОДЕЋИ КОМЕТЕ.	87
ИГРАЧКЕ.	109

ДЕЧЈЕ ПЕСМЕ	133
Рођенданска песма	135
Песак	139
О музици	143
Сапутници	147
Редослед	149
Киша	151
Космонаутска песма	153
Шта је највеће	157
Аутобиографија	161
Кад смо били велики	163
Једра	167
Објашњење	171
 БЕСМРТНА ПЕСМА	 175
 Белешка аутора	 193

Како ги запишам твоето (VII)

Светлински

1. Роѓенска песна
2. Ина те казвече
3. Космонаутиката
4. Светлински
5. Твој.

(~~Светлински~~)

- ~~7.~~ Кинес
8. Кај околината
9. Језа
10. ~~Светлински~~ Објавување
11. Ботаника

→ 6 Личностите



ТАКО ЗАМИШЉАМ НЕБО

- 121 -

1485.

Вена ди мотле ес дуро
океан ако се зрн.
Ведо те оуез дегинз
повер тоанко воге?

Ако етане з еел
и јуопи се зок там,
јупете дес габине,
јупете дес енвоге.

Јупете з вој бевеј.
Јупете зрне и миса.
Јупете докоди збегз
коо се зс оване онеу.

Зано не ене зс етане
и зано велито хина
еа јеманг зс воге,
појдегунг зс евер.

ЖЕЋ

Река би могла да буде
океан, ако се згрчи,
толико има у себи
огромне, вечите воде.

Ал ако икада запне
и умори се док трчи,
умреће без даљине,
умреће без слободе.

Умреће у њој ветар.
Умреће шуме и жита.
Умреће бокори сунца
што се уз обале плету.

Зато не сме да стане
и зато вечито хита,
са уснама од воде,
најжеднија на свету.

UBAVI I ŽOČINU
E DOZVOLJENO

/SHAKESPEARE/

PROJET KOK
CANO - BPXORE

KO PEVA - ŽLO
NE MI LI MARKI F

MALE ZENIJE IMAJU VIŠ
VOJNIN TRONI NEGO VOJ
BI

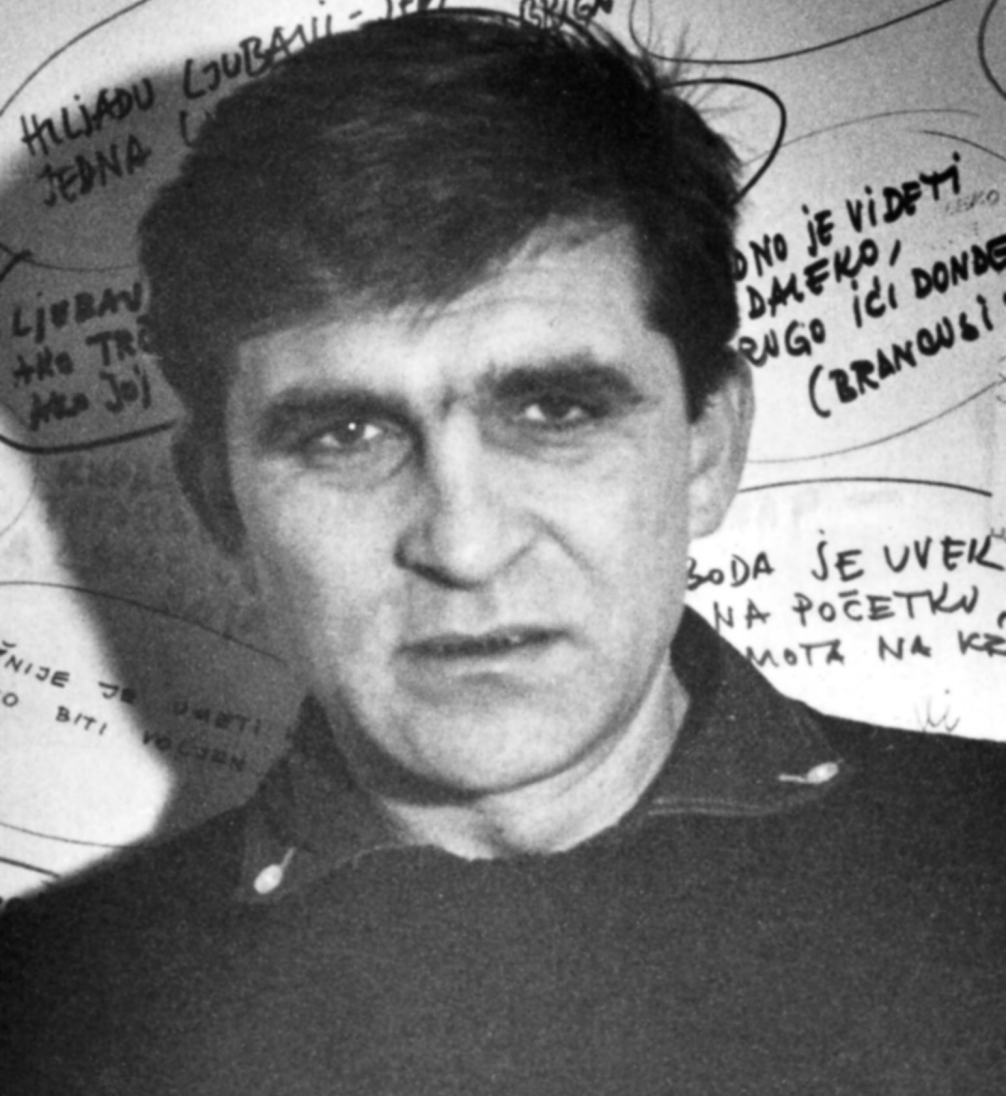
HLIADU LJUBAVI - JEDNA BRIGA,
JEDNA BRIGA

LJUBAV
KAO TR
KAO JOJ

ONO JE VIDETI
DALEKO,
RUGO ICI DONDE
(BRANOUSI)

BO DA JE UVEK
NA POČETKU
MOTA NA KR

NIJE JE DRETI
O BITI VOLJEN



ГОРКА ПЕСМА

5

Мога татко и мога мама никад не су
имали легал, есеи, крајасеи и
штрпасаеи јошнз.

Они из орманных записей напечатаны и изданы
на белую бумагу с красной и синей про-
сечкой.

[illegible]

Отсюда уже следует.

и ми су готовини, нитан су и потрајко
одварају пивов. Знају се да се ~~пиво~~
и ~~пиво~~ ~~пиво~~ и важе нешто
некакви своје нешто у ~~пиво~~ ^{звучају} ~~пиво~~ ^{пиво}
за ~~пиво~~, у ~~пиво~~, у ~~пиво~~ ^{пиво}
~~пиво~~ свом.

A nebožto to je jedno meno najčastejšie nemá
ničoho za sebou a veľmi často.

1.

Мој тата и моја мама
никада нису имали
седам, десет, једанаест,
или тринаест година.

Они су одмах рођени
намрштени и нервозни,
са безброј отужних свађа
и ситних пребацивања.

Они су, чим су проходили,
почели да се саплићу.
И чим су прогледали,
одмах су били кратковиди.

Зато посматрају живот
очима рођака, суседа,
очима дневних листова,
очима вести на радију,
очима туђих навика
и туђих обичаја.

Очима туђе памети.

2.

И чим су проговорили,
прогунђали су и, потајно,
почели међу бебама
да оговарају живот.

И сад га оговарају.

Знају све правде и неправде
и вечито истерују
некакве своје истине
у задиханој жељи
да објасне, да поправе,
да спасу овај свет.

А невоља је у томе
што свет уопште и не зна
да они у њему постоје.

3.

Мој тата и моја мама,
једноставно, не умеју
ниједну ствар да схвате
неозбиљно и луцкасто

као паткасто гегање
месеца изнад кровова,

као скакутање дрвећа
на једној нози дуж друмова

и намигивање светиљки
и реклама кроз ноћ.

Па су им зато и побегле
најлепше детиње године
као сребрне рибе
из спорих, неспретних руку.

4.

Њима је чворноват и дрвен
сваки тренутак живота.

И незгоде и љубав.
И црна кафа и плетиво.
И они све ређи изласци
у позориште и биоскоп.
И свакодневне јурњаве
на тамо неки посао.

Слушам из друге собе.
Па они чак не умеју
природно ни да се свађају,
него се стално понављају
као да су пре тога
напамет увежбавали
један те исти бес.

И бојим се, на крају,
кад буду умирали,
вештачки ће и вриштати,
као да су пре тога
дуго намештали уста
и увежбавали страх.

5.

Мој тата и моја мама
никада нису били
безбрижна, буцмаста деца.

И мени их је понекад
тако искрено жао
што никад неће схватити
да једна нађена крпица
може у нашим главама
да личи на балску хаљину.

Да једна стара столица
на којој се климатамо,
може дивно да замени
све авионе и бродове.

Да шака песка, кад хоћеш,
вреди више од пустиње.

И мало воде на длану
више од океана.

6.

А непрекидно понављају,
стално ми исто уливају
у ову тршаву главу
и терају ме да верујем:

једно је бити створен,
а друго – бити остварен.

Постоје родитељи
који од деце захтевају
да их у свему наследе
и једном, кад одрасту,
да сасвим на њих личе.

Ја хоћу да личим на себе.

Ако ми се то нуди:
да будем као они,
никад се нећу остварити.

Остаћу стално започет.